

FLORINA SANDA COJOCARU

DIN DRAG, CU DRAG, FLORINA

- POEZII -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2011

GÂND DE ÎNCEPUT

Tu gândești a amiază;/ Eu gândesc a dimineață./ Tu ai griji cotidiene,/ Eu te am doar pe tine.

ATÂT DE APROAPE DE MINE

*M-am născut în roua din zori, pe buzele tale;
Streașină sufletului mi-am făcut din ploi calde, de vară,
Adormind mai apoi, într-o doară,
Frumoasă nălucă, pe pat de petale.*

*Te-am cuprins în nemărginire
De te-am gârbovit a dragoste și a dorință;
Te-am privit mai apoi, în neștire,
Curgând din cer, brumată-a neputință.*

*Sunt punte de stele în noapte,
Și mă prăval peste tine.
Ești atât de aproape, iubite,
Și-atât de departe de mine!*

ICAR

*Scuturatus-au munții
prăvălind stânci de stele peste noi.
Pasărea cu aripi de lut
a țipat peste umerii-mi goi
și apoi ,a căzut.
Frământ palma–ntre buze
icnind când si când.
Icar mă visez murind si zburând.*

JUMĂTATE CÂNT, JUMĂTATE PĂMÂNT - 1990

*Port în fiecare deget un vultur rănit,
Și cu fiecare ochi ți-aduc marea mai aproape.
Privește! Piciorul a înflorit de-un liliac alb,
Și gâtul îmi miroase a pește proaspăt.
Port în fiecare vultur o creangă de liliac,
Și cu fiecare mare ți-aduc ochiul mai aproape.
Cioburi din soare aduc în păru-mi,
Și-mi pare că umerii mă dor de-o aripă.
Brațele întinse către tine, plâng în frunze.
Primește-mă așa cum sunt:
Jumătate cânt, jumătate pământ.*

NU NE-AM NĂSCUT ÎNGERI!

*Nu ne-am născut îngeri,
chiar de credem uneori că ne cresc aripi.
Ele sunt lut, și atât.
Și atunci, mințim, greșim,
ne certăm, uităm,
iubim, plătim,
furăm, ca apoi să dăm mai mult, și mai mult.
Nu ne-am născut credincioși,
dar învățăm zi de zi să credem în Dumnezeu, în lucruri
simple, în prietenie,
chiar dacă uneori rămânem doar cu credința, și atât.
Nu ne-am născut îngeri!
Suntem poate doar niște imitații ieftine de-ale lor,
De aici și gustul uneori amar.
Dar suntem oameni, fir-ar să fie!
Avem în firea noastră trădarea ca și iubirea,
Prietenia, ca și ura,
Și rar mi se întâmplă să regret că sunt om și nu înger,
Pentru că nu știu cum pot iubi îngerii,
nu știu cum pot trăda îngerii,
însă știu ce simte un OM.*

NU POT SĂ TE AM

*Eu pot să te cânt doar pe tine
Deși melodia mea este tristă.
Eu pot să acopăr cerul cu palmele,
Să ascund pământul sub lacrimi ;
Eu pot să te văd doar pe tine.
Și de-ar fi să pot vorbi ,
Aș repeta mereu numele tău.
Teamă nu mi-e decât de singurătate.
Eu pot să te aud,
Pot să te văd,să te cânt....
Eu te iubesc,
Dar nu pot să te am.*

TABLLOU

*Și cos cu lacrimi tabloul acesta de toamnă,
Am renunțat să mai bat la porți închise demult,
Miroase a măr copt și a fragedă poamă,
Iubite, mi-e dor să-ți vorbesc, să te-ascult!*

*Dă timpul înapoi, în toamne trecute,
Când ne-ngropam în frunze pal-aurii,
Dar cine-ar sta acum să m-asculte?
Pe bănci de poveste, te chem, ...și nu vii.*

*Nu înțeleg a cui este vina,
Nu înțeleg de eu ți-am greșit.
Hai, pleacă, și-n urmă, stinge lumina,
Mi-e greu să accept că iubirea ta a murit.*

*Mi-e greu să termin tabloul acesta,
Mi-e greu să nu-ți mai vorbesc niciodată,
Mă doare că aici se încheie povestea,
Dragul meu, drag,.... a fost odată.*

DE TOAMNĂ

*Drumuri de frunze și noroi,
Drumuri venite de nicăieri ,
dispărute aiurea,
Noi,în fața toamnei,a necunoscutului,și-atât.
Să râdem,să plângem,
bătrâni peste noapte,
albiți de durere.
Gutuile coapte
miroase a toamnă.
Mi-e frică de vremea ce-mi zice-va ,doamnă.
Drumuri de toamnă...
Pământul mustește în el
păcatul divin.
Mă inchin iubirii,*

*și ție mă-nchin,
iubitul meu.*

STARE

*Dimineată bețivănită de ploii reci, pale,
Tu, amețind cântul cu tălpile goale;
Arătări gârbovite în frânturi de idei,
Adunând tristețea și grija anilor mei.*

*Frunze trecute, strămutate în nori,
În veșmântu-ți de brumă, încearcă să zbori,
Tu, dănuitoare copilă, sculptată în lut,
Cu aripi de înger, ... mi-e drag să te-ascult.*

*Iubirea tomnatică mustește a dor,
Pe pat feciorelnic cuvintele mor;
A toamnă zvâcnește și sângele-n vene,
Pădurea se clatină a pustiu și a lene.*

EA

*Ea a murit târziu, în toamnă,
Cu ploaia continuând să geamă,
Și să transpire prin ferestre.
Ea a murit puțin în toamnă.
Puțin mai moare și acum,
Când umblu dezlegat, nebun
Să o găsesc
Și nu mai este.*

TRIST 1990

*Cântec de toamnă, agonic și trist,
Spânzură ploaia pe umeri de Crist.
Viața băltind în camere reci,
Eu, tremurând, neștiind dacă pleci.
Femei blestemând umeda piatră,
Focul chemându-ți pașii spre vatră,
Toamna coboară târâș dinspre vie,
Eu râd și plâng,
Sau cine mai știe?*

CĂLĂTOR ÎN TOAMNĂ

*Amurgite tăceri într-un colț de poveste,
Dragi toamne mie, călător fără veste.
Tâmpla mi-o rezem încet, peste noapte,
Și-adulmec în tihnă brumatele șoapte.*

*Îngeri de frunze mă-ngroapă-n trecut;
Îmi caut greu vorbele din acest film mut.
Mi-e greu să respir, mi-e greu să-ți vorbesc,
Doar scapăr luceferi în timp dumnezeiesc.*

*Somnambulice făpturi între fărâme de stele,
Și păduri fermecate, locuite de iele,
Într-o toamnă apusă, într-un colț de poveste,
Drag inimii mele, călător fără veste.*

DESPRE NOI

*Viață pelină într-o toamnă de basm
Cântecul nostru, la ultimul spasm.
Tu implori timpul să se-ntoarcă în timp,
Și rogi pentru noi, zeii toți din Olimp.
Eu adulmec rănită urma pașilor tăi,
Și chem primăvara peste toți ani mei.*

ÎNGER AL VISELOR MELE, SUB CHEIE...

*Târâie-ți corpul, alene, prin casă, femeie,
Și lasă zorile să nască păcate sub stele.
Ți-am spus, azi, oare, cât ești de frumoasă,
Tu, înger al viselor mele
Sub cheie?*

*Hai, uită grijile ce sunt oricum
Multe, și mici,
Și vino să-ți simt goliciunea, acum,
Și sânii pietroși, de gutuie, aici!
Hai, vino, și fă-te una cu mine,
Tăbară peste noi pădure de toamnă,
Și, uite, nu știu de mi-e rău, de mi-e bine,
Sub cântecul ploii, frumoasa mea doamnă!*

*Ne pierdem sub marea de galbenă frunză doinită,
Rămâi, te rog, aproape de mine, lipită!
Și tremură, îngăimând cuvinte deșarte,
Nu știm măcar de e zi, de e noapte...*

*Ascultă, e cuvântul dintâi
În tremurul cântului meu!
Și azi îți ordon: Femeie, rămâi,
Și fă din mine un zeu!*

*Târâie-ți corpul, alene, prin casă, femeie,
Și lasă zorile să nască păcate sub stele.
Ți-am spus, azi, oare, cât ești de frumoasă,
Tu, înger al viselor mele
Sub cheie?*

TAINĂ

*Dimineți reci, aromate, într-o toamnă brumată,
Așternuturi răscolite, cald, firav trup, de fată..
Te privesc în neștire, te iubesc în tăcere,
Dintr-un colț de odaie, printre lucruri mizere.
Țin cafeaua într-o mână, o țigară-n cealaltă,
Și gândesc a speranță într-o lume deșartă.
Visător și lunatic, scriitor și sărac,
Cu o mie de lucruri ce îmi plac și-mi displac,
Sunt una cu tine, frumusețe efemeră,
Doi tomnatici tăcuți, două părți dintr-o sferă.
Îți prind sânii în palme, caut coapsele-ți pline,
Te prelingi la picioare-mi, curgi o dată cu mine,
Două râuri de foc, într-un cer de lumină,
Îngeri cu-aripi de frunze, dimineață senină,
O cafea nebăută, o țigară aprinsă,
O iubire tăcută, poezie nescrisă,
Dimineață târzie, friguroasă și pală,
Tu, iubindu-mă-n taină, dezvelită și goală.*

STARE 1989

***Eu nu sunt decât o gară părăsită.
Băncile mele sunt goale,
și așteaptă până se va găsi cineva să le șteargă
de praf.
La ferestrele mele, numai păianjeni, ce
împiedică soarele să-mi lumineze fața.
Eu nu sunt decât o gară părăsită.
Aștept un tren, care poate nu va veni niciodată,
Aștept, și așteptarea mă macină/ încet, încet.....***

EU

Eu sunt nisipul din clepsidră.

Mă întreb cum de am ajuns aici, în bucata aceasta de sticlă,

Măsurand timpul cu părți din mine!.....

Nu-mi pun întrebări existențiale,

Dar nici ziua de mâine nu mai contează.

Pur și simplu, curg într-o lume paralelă.

Daca m-aș prelinge la picioarele tale,

Ai arde.

Sunt placenta ce hrănesc scurgerea timpului,

Iar zilele sunt moașele mele.

Vorbesc prostii pe când valuri sparg între dinți,

Și mă hranesc cu credința cântecului.

Îl auzi?

E un cântec al începuturilor.

Văd lumina, și văd îngerii !

Păcat că tu nu poți să vezi, să înțelegi, să simți.

Ai fi o parte din mine și am curge împreună rotindu-ne

,amestecându-ne ,

Prăfuind scurttimea unei vieți pământești.

DURERE

*Sunt singură în durerea mea ;
anii mei tineri sună a dragoste și a neputință.
A trecut o ploaie de mai și a lăsat în urmă-i cântec ce se
cere cântat,
ștergând urma pașilor mei pe pământul dragostei tale.
Am fost lângă tine pentru moment,
călător grăbit ,
n-am avut timp să te văd ,
n-am avut urechi să te aud.
Eu ,biet figurant ,într-o piesă neterminată.
Am trecut, se pare, de valea plângerii,
dar n-am trecut încă prin valea uitării.
1991*

GÂNDURI

Mă joc cu cuvintele, pe când uragane se stârnesc la picioarele tale.

Dulce sunet alintă timpanul.

Auzi valurile, femeie-pescăruș ?

Iar am scris nisipul în numele tău.

Ce pot să-ți spun când te iubesc de-a valma cu scoicile?

Ce dovadă de iubire mai mare să-ți dau ?

Îmi umplu oceanul cu suflet și las valurile să geamă,

Izbindu-se de stânci, unul câte unul,

Ca literele cuvântului dragoste.

E mult mai mult decât marea,

Și mult mai abrupt decât stânca.

Iubește-mă ! Alintă-mă !

Adoarme-mă hohotind în larguri, și

Doar salvamarii să știe de unde vii și unde te duci.

Aici, pot muri în apus,

Și iubesc mai tot timpul.

E ceva ce nu pot să explic

Pot doar să simt,

Atât.

PASĂREA

*Mai întâi și-a întins o aripă,
Apoi, o alta mi-a acoperit ochii.
Eu am mușcat din toate părțile nimicul
Și i-am strigat să plece.
De după aripa mușcată
am văzut-o.
Mi-am întins amândouă mâini deodată,
pe când dinlăuntrul meu
creșteau altele și altele.
Am încercat să-i scot ochii,
Dar n-am găsit nimic
Ce ar fi trebuit să semene a ochi.
Apoi, am încercat s-o sugrum,
Dar toate mâinile mele nu ajungeau
să-i cuprindă gâtul.
Zboară! i-am strigat.
Dar pasărea nu s-a clintit.
Mă durea aripa ei,
de parcă ar fi fost mâna mâna mea, mâinile mele.
Cântă!
i-am strigat,
Dar pasărea continua să tacă,
Dar aripa continua să mă doară,
De parcă ar fi fost mâna mea, mâinile mele.»*

AI PUTEA?

*De te-aș ruga să mai rămâi cu mine
În nopțile pustii și reci,
De te-aș ruga atât de departe
Să nu pleci,
Ai putea?*

*De te-aș ruga să rămâi cu mine în noiembrie,
An după an, zi după zi,
De te-aș ruga să te oprești din drum,
Să vii cu mine,
Ai veni?*

*Sufletul tău e asemeni unei păsări,
Și câte colivii frumoase i-aș cumpăra,
Mai devreme sau mai târziu,
Sufletul, el, sufletul tot va zbura.*

*De te-aș ruga să faci ceva să nu mă doară,
Când tu vei spune sufletului: Zboară!
De te-aș ruga să faci ceva,
Să-mi treacă de dragoste, de dor, de neputință,
De te-aș ruga să am credință,
Ai putea?*

Doamne, de te-aș ruga,

*Să mi-l mai lași,
Încă o ploaie de vară să treacă,
Să oprești timpul și ai săi pași,
Și limbii de ceas să-i spui ca să tacă!*

*Troienește-ne, Doamne, pe pământ, în zăpadă,
Nimeni s-audă, nimeni să vadă!
Doar dragostea noastră să aibă puterea,
Să fie mai caldă, mai dulce ca mierea!*

*De te-aș ruga să mai rămâi cu mine, iubite,
În nopți lungi, triste, de iarnă,
În clipe din trecut, fericite,
Și nori peste noi zăpadă să cearnă,
Ai putea?*

*De te-aș ruga mereu, ca într-un cânt,
Să rămâi aici, pe pământ,
Ai putea?*

*Nu vreau să trag acum cortina,
Ca într-o piesă, la sfârșit,
Nu vreau să-ți spun nicicând: Adio!
Ci doar un : Bine ai venit!*

*Nu vreau să îmi dispari în noapte,
Un călător pribeag, pe-o stea;
Rămâi, te rog, aici, cu mine!
Dar ai putea?*

O LACRIMĂ DE ÎNGER

*Te reîntorci la mine când picură tăcerea
Întinderi mari de ape;
Când caut mângâierea,
te-ntorci să-mi fii aproape.*

*Eu mă cuprind de tine în pale dimineți,
Când în ghioc de frunze să te gădesc mă-nveți,
În ceruri strecurate de tainică lumină,
La care singuratici ca mine se închină.*

*Te reîntorci la mine, doar o clipă,
înger de dor,
Și plâng încet, și cer dreptate,
Când visele mor.*

*Din veșnicia ta , mai zăbovește-un ceas
Să-ți simt parfumul-aproape;
Între zăpezi în cântec fă popas,
Și-apoi, pierde-te-n noapte.*

*Boboci de dragoste-nfloresc în ger,
Și e târziu, dar dă-mi, te rog, răgaz,
Să te cuprind, și-apoi să șterg de pe obraz,
Trist și pustiu, o lacrimă de înger.*

AZI

*Azi voi deschide fereastra, iubite,
Și voi lăsa să-mi ningă în suflet,
Poate așa, voi spăla amintirile,
Sau le voi îngheța într-un timp
Când mâna mea e încă în mâna ta.
Azi, voi deschide fereastra,
Sau poate chiar ușa,
Mă voi înzăpezi undeva,
În secunda aceasta,
Într-o iarnă de început,
Când încă mai cântăm aceeași melodie,
Și în același timp.
Ține-mă strâns de mână, iubitele,
Și cântă
Înzăpezit,
Într-un timp doar al nostru,
În care doar prezentul există.
Nu vreau să mă doară plecarea ta,
Mai bine rămâi în zăpada dintâi,
Dragule, drag.*

AM OBOSIT

*Am obosit să-mi adorm temerile și frustrările în fașă,
Ca pe un copil agitat.
Am obosit să îmi spun că totul e bine.
Am obosit să mă mint, să te mint,
Am obosit să te-alint!
Am obosit pur și simplu să trăiesc astfel.
E păcat! E mare păcat să ne ascundem după cuvinte
Banale, plictisitoare, lingușitoare, fără pic de esență.
Formalitatea nu folosește nimănui și va trebui să învățăm
că viața e scurtă,
Mult prea scurtă pentru a trișa.
Și mâine, copilul din mine va țipa.
Voi spune tot, nu voi lăsa nimic nespus,
Pentru că știu că merit mai mult, pot mai mult,
Și n-am să las pe nimeni să mă oprească,
Nici chiar pe tine.!*

ÎN NOAPTEA ASTA

*În noaptea asta mă cuprind de tine,
În câmpul de maci sângerii,
Când cerul îmi cerne pe clape-argintii,
Trăiri hibernale în lumi carpatine.*

*În noaptea asta mă-nvelesc cu noi,
Și-n iarnă îmi caut primăvara ce vine,
De vară-mi umplu sufletul, de ploi,
Și-amestec anotimpurile bine.*

*Te uită cum trec din primăvară în vară,
Boboci de dragoste îmi înfloresc în noapte,
Te țin de mână pentru prima oară,
Și îngerii îmi sunt atât de-aproape!*

*În noaptea asta mă cuprind de iarnă,
De mere coapte, de iubiri divine,
De nori de scamă care stau să cearnă,
De lemn trosnind în sobe,... și de tine.*

POVESTE DE CRĂCIUN

*Te uită, copile, Crăciunul sărac,
Vine și anul acesta,
De prin vecini, miroase-a cozonac,
Și ți-e murdară vesta.*

*Te uită cum Moșul împarte bucurii,
Mingi, trenulețe, păpuși...
E Crăciunul probabil al altor copii,
E un moș ce îl vezi doar printre uși.*

*O mamă săracă, bolnavă, cinstită,
Un tată bețiv, frustrat, și flămând,
O soră tușește într-un colț, necăjită,
Și Moșul ți-e încă în gând.*

*Cu mâinile-nghețate și glas tremurând
Începe-ți frumosul colind;
Și mama, și sora, acum, ți-s în gând,
Când stele-n zăpadă se-aprind.*

*Și vocea-ți divină răsună în scară,
E tot ce ți-a dat Dumnezeu pe pământ!
Adună-ți bănuții când îngeri coboară
S-audă frumosul tău cânt!*

*Numără-ți banii într-o mănășă,
Între două cântări minunate,
Și, uite, ai deja de-o păpușă,
Căci Moșul, probabil, e tare departe!*

*Suflă în mâini, și mergi înainte,
Din ușă în ușă, și bate.
Colindul tău seamănă cuvintele sfinte,
La oameni, în magică noapte.*

*Târziu, în căsuța rece și tristă,
Fii Crăciunul familiei tale!
Arată-le că Moșul încă există,
Și-mparte cu drag, covrigi și sarmale.*

*Un micuț omuleț, obosit și flămând,
Răgușit de cântări, doar cu Moșul în gând,
Adormit pe un pat, îmbrăcat, fericit,
Căci Crăciunul, uite, el, Crăciunul a venit!*

DESCÂNTEC

*Dă-mă, femeie, cu usturoi,
Și fă mare, o cruce!
Să fugărească iarna din noi,
Și alta să vină, n-apuce!*

*Și du-mă, femeie, la babe, în sat,
Să-mi descânte de dragoste, de dor,
Apoi, vino încet, cu mers apăsător,
Stropește-mă cu busuioc și apă de izvor!*

*Mă doare femeie, de tine,
De dulci vremuri apuse,
De țâțe-apăsate pe mine,
De nopți albe, și duse.*

*Că uite, deochiul mă doare,
Și-n tălpi simt durerea acum,
Și iarna m-apasă mai tare,
Și moartea e încă pe drum...*

*Vezi, o fi poate vreun strigoi,
Rătăcit în noaptea din urmă,
Mai dă-mă iar cu usturoi,
Iubirea, roag-o, să rămână!*

*Apleacă-ți senina față spre mine,
Și lasă-mă să mușc din buze, încet,
În timp ce descânti uitarea din tine,
Fă-mă din nou, fericit și poet!*

*Și lasă iarna pe uliți să geamă,
Aprinde-un foc mare, și-apoi,
Dă jos tot, și pune-ți maramă
Ce încă miroase a usturoi.*

*Eu învăța-voi să-ți fac de descânt,
În pat, căutându-te-n stele,
Prizonierul farmecelor tale, eu sunt,
Femeie a viselor mele!*

*Dă-mă, femeie, cu usturoi,
Și fă mare, o cruce!
Să fugărească iarna din noi,
Și alta să vină, n-apuce!*

DESPRE ROMÂNIA

*Îmi place România când plânge în tăcere,
Săracii și prostia,
Când poartă-n pieptu-i miere.*

*Îmi place România căci ea mai rabdă încă,
Politichii „de clasă”,
Afla-te-n noapte-adâncă.*

*Îmi place România, cu turla și palate,
Și cerșetori de lux,
De Europa, frate.*

*Îmi place România, bogată și frumoasă,
Când plâng copii de foame, în frig,
Dar sunt acasă...*

*Îmi place România, dar nu e de ajuns,
Căci viitoru-i poate acum
De nepătruns.*

*A fi român în țară,
E greu câteodată,
Și totuși, România
E ai mai faină fată!*

VIS

*Am amurgit târziu, în liliachii zăpezi,
Am adormit apoi în sunet de vioară,
Eu nu vroiam decât ca să mă vezi,
Frumoasă-ntâia oară.*

*Cu marea m-am acoperit,
Și-am înghețat pe dată,
Iar tu, atât doar ai zărit:
O mare înghețată.*

*Ți-am colindat pe sub pereți
În noapte de poveste,
Și m-am prelins pe sub nămeți
La tine, fără veste.*

*Diamantate ploi de flori-cais
Ți le-am adus să-ți lumineze viața,
Și-am vrut s-apar mai mult la tine-n vis,
Să-ți spun apoi, în treacăt:
Bună dimineata!*

*Dar tu nu vezi, n-auzi, nu simți măcar
Zbuciumul meu de fată-ndrăgostită,
Și tot ce fac, e în zadar,
Și plâng
În vise de iubire troienită.*

ADUCERI-AMINTE

*Tânjeam a ploaie și a dimineață
În colț de cer, fardat de îngeri,
Pe buzele-mi țipam a ceață,
Și mâinile-mi creșteau a lujeri.*

*Tânjeam a tine-n clar de lună,
În noaptea lungă, rece, tristă,
Și ai venit ca o furtună,
Să-mi spui că dragostea există.*

*Cuvintele-ți sunau a vară,
Și a câmpii de maci în floare,
Și-am crezut că n-o să doară,
Iubirea-ți dulce, trecătoare.*

*Acum, c-o vară mai săracă,
Și-atâta iarnă înainte,
Aștept durerea să îmi treacă,
Aduceri-aminte.*

DORINȚĂ

*Mi-e dor de vremea când ne spuneam de toate,
Mi-e dor de iernile-ngropate în zăpadă,
De vinul fiert, de mere coapte,
Dar cine-ar sta acum, să vadă?*

*Te uită, bate în geam bătrânul Crăciun,
Puțină fericire n-ar strica,
Așa că stai cuminte-acum,
Și spune frumos, din poezie, partea ta.*

*Spune-i cât ești de singur în miez de noapte,
Și că ți-e dor de mine, dor de noi,
Tu spune-i Moșului, și poate,
Bătrânul mă va aduce înapoi.*

*Ca într-un basm, din cer, printre zăpezi,
Voi coborî în orele stinghere,
Și mai frumoasă tu ai să mă vezi,
Dar cere-i Moșului, doar cere!*

URARE

*Fulguite-aș, fulgui,
Cu flori albe de cais,
Fulguite-aș, fulgui,
Și nu m-aș trezi din vis.*

*Troieni-te-aș, troieni,
Într-un colț stingher, de suflet,
Troienite-aș, troieni,
Cu iubire și cu zâmbet.
Fulguite-aș, fulgui,
Iernile să ți le-adulmec,
Și zăpezile să-mi sune
A speranță și a cântec.*

TE IUBESC

*Hai ,incearcă de-ți amintește doar ce-a fost frumos între
noi,
genunchii goi târându-se în iarbă,
stelele spărgându-se între sânii tăi,
ruga către un Dumnezeu doar al nostru,
zâmbetul feciorelnic,teama și dorința păcatului....
Ești atât de frumoasă,
atât de departe, de mine, de noi.
Și de am greșit,
eu te iubesc,
și de vei uita,
eu te iubesc,
și de vei veni,
eu te iubesc,
mai presus de mine, mai presus de orice.*

FEMEIE

*Să nu te sărut ,femeie,
Am ținut buza sub cheie.
Și dacă m-aș face vânt,
Aș face un jurământ
Să-ți sărut izvoarele,
Țâțele,picioarele....
Și,dacă m-aș face dor,
Eu de dor aș vrea să mor !
Și dacă m-aș face cânt,
Te-oi boci și în mormânt.
Asta sunt ,ăsta mă cheamă,
Ce m-oi face, nu bag seamă.
Te iubesc și-mi face bine
Să fiu umbră lângă tine.
Cheie n-am, și n-am nici bază
C-am să stau molău sau varză!
Nu mă poți opri,
Știi bine,
Să nu te iubesc pe tine !*

PANSAMENT

*Eu caut pansament pentru rănille mele,
Și adun iubirea din cioburi de viață,
Încă-mi lovesc fruntea de stele,
Și vreau să-ți dau foc, căci tu ești de gheață.
Dangăt de clopote, trist și pustiu,
Vreau să iubesc acum, laolaltă,
cer și pământ, să simt că sunt viu,
Mare și cânt, și trup cald, de fată!
Eu. pot să vorbesc mării oricând,
Și pot să mă bucur de-un vers oarecare,
Tu mă privești aproape răsând,
Și ești departe de noi, și de soare.*

BUNĂ DIMINEAȚA, STRĂINE!

Bună dimineața, străine!

Probabil, de nu ai fi fost nevoit să-mi rostesti numele zi de zi,

ai fi uitat de mult, de mine.

Bună dimineața, străine!

Îți spun printre facturi și vorbe-anonime.

Ne bem cafeaua, aproape lipiți, în aceleași căni cumpărate de tine,

abia adresându-ne un zâmbet și schimbând câteva impresii.

Bună dimineața, străine!

Poate că dacă m-ai fi întrebat,

ți-aș fi spus mai mult despre mine,

ți-aș fi spus că mi-e dor, dor de tine.

Bună dimineața, străine!

Îți spun cu tristețe în glas,

pe când ani lumină te despart de mine.

GÂND DE SFÂRȘIT

*Nu adormi iubirea într-un colț de suflet,
Și nu fugări sufletul într-un colț al uitării.*

CUPRINS

GÂND DE ÎNCEPUT.....	2
ATÂT DE APROAPE DE MINE.....	2
ICAR.....	3
JUMĂTATE CÂNT, JUMĂTATE PĂMÂNT - 1990.....	3
NU NE-AM NĂSCUT ÎNGERI!.....	4
NU POT SĂ TE AM.....	5
TABLOU.....	5
DE TOAMNĂ.....	6
STARE.....	7
EA.....	8
TRIST 1990.....	8
CĂLĂTOR ÎN TOAMNĂ.....	9
DESPRE NOI.....	9
ÎNGER AL VISELOR MELE, SUB CHEIE.....	10
TAINÉ.....	11
STARE 1989.....	12
EU.....	13
DURERE.....	14
GÂNDURI.....	15
PASĂREA.....	16
AI PUTEA?.....	17
O LACRIMĂ DE ÎNGER.....	19
AZI.....	20
AM OBOSIT.....	21
ÎN NOAPTEA ASTA.....	21
POVEȘTE DE CRĂCIUN.....	22
DESCÂNTEC.....	24
DESPRE ROMÂNIA.....	26
VIS.....	27
ADUCERI-AMINTE.....	28
DORINȚĂ.....	29
URARE.....	29
TE IUBESC.....	30
FEMEIE.....	31
PANSAMENT.....	32
BUNĂ DIMINEAȚA, STRĂINE!.....	33
GÂND DE SFÂRȘIT.....	34
CUPRINS.....	35